

WPiW.310.2.2016

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Torunia działając na podstawie art. 14 j § 1 w związku z art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015r. poz. 613 z późn. zm.) oraz art. 1i art. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015r. poz. 783 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej przedstawionego zdarzenia przyszłego

stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 06.07.2016r. (data wpływu do organu podatkowego: 08.07.2016r) w sprawie opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa złożonego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika jest prawidłowe

Uzasadnienie

pismem z dnia 06.07.2016r. (data wpływu: 08.07.2016r) zwrócił się z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, w związku ze złożeniem, w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Wnioskodawca złożył oświadczenie, że elementy przedstawionego stanu sprawy objęte ww. wnioskiem w dniu jego złożenia nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Wnioskodawca uiszczył także stosowną opłatę, za wydanie niniejszej interpretacji.

Opis zdarzenia przyszłego:

Wnioskodawca wskazał, że jest osobą fizyczną – adwokatem. Jako profesjonalny pełnomocnik zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności. Wskazał, że procedura dochodzenia wierzytelności na rzecz danego klienta będzie wyglądała następująco:

Klient udzieli Wnioskodawcy pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych.

Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikom klienta poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (EPU). W pozwie będzie powoływał się na udzielone mu pełnomocnictwa, jednakże nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego określonego w Kodeksie postępowania cywilnego.

W związku z nieskładaniem dokumentu pełnomocnictwa nie będzie również uiszczal opłaty skarbowej.

Następnie po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz klienta), złoży do komornika, poprzez EPU, wniosek o wszczęcie egzekucji.

Po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji, złoży komornikowi już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo.

W opisywanym postępowaniu będzie to pierwszy moment, w którym Wnioskodawca złoży przed jakimkolwiek organem, dokument pełnomocnictwa udzielonego mu przez klienta.

W związku z ww. zdarzeniem przyszłym zadano pytanie o następującej treści:

„Czy Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?”

Wnioskodawca, zgodnie z treścią art. 14 b § 3 ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej wskazanego przez siebie zdarzenia przyszłego.

Stanowisko Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy w zdarzeniu przyszłym opisanym we wniosku, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy:

Wnioskodawca wskazał, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej.

Jedną z takich czynności jest złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

W tym znaczeniu pełnomocnictwo przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania czynności w „postępowaniu sądowym” (Wnioskodawca powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16.09.2008r. sygn. I SA/Gl 192/08).

Jednak zdaniem Wnioskodawcy wyłącznie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje bowiem tylko, jeśli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, tj. przed organem administracji publicznej, podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, sądem.

Komornik nie należy do żadnej z ww. kategorii organów, stąd złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

W opinii Wnioskodawcy wykluczyć należy uznanie komornika za „organ administracji publicznej” lub „podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej” o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej.

Wnioskodawca wskazał, że definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z tym przepisem organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Komornik nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organy administracji rządowej i samorządowej. Potwierdził to m.in. Minister Finansów wydając interpretację ogólną z dnia 09.06.2015r. , dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. W ww. interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Minister Finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że „(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej (...)”.

Dodatkowo, co potwierdził WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 16.09.2008r. sygn. I SA/GI 192/08 „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, że sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”.

W opinii Wnioskodawcy komornika, ze względu na treść ustawy o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, nie można uznać za sąd.

Zgodnie z art. 1 ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Interpretacja ww. przepisu godnie z jego literalnym brzmieniem prowadzi do wniosku, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sądowniczą. Natomiast nie jest jej organem i nie może być utożsamiany z sądem.

Komornicy jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. O trafności powyższej tezy w opinii Wnioskodawcy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Wnioskodawca powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20.01.2004r. sygn. SK 26/03, w którego uzasadnieniu Trybunał wskazał „zarówno art. 758 kpc, jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymiarze sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji RP). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach”.

Z uwagi na powyższe, w opinii Wnioskodawcy, komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, zgodnie z którym obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwo składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika.

Wnioskodawca podkreślił także, że prezentowane przez niego stanowisko, zostało potwierdzone w interpretacjach indywidualnych wydawanych w analogicznych stanach faktycznych /zdarzeniach przyszłych tj. interpretacji indywidualnej wydanej przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 04.03.2016r. znak: PE.OP.3130.15.2016BPO i znak: BPE-2-OP/31101/570/BPO/15 oraz przez Prezydenta Miasta Koszalina w dniu 31.10.2007r.

Ocena stanowiska Wnioskodawcy:

Uwzględniając treść wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, jak i obowiązujący stan prawny organ podatkowy stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do opisanego zdarzenia przyszłego jest prawidłowe.

Uzasadnienie organu podatkowego:

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16.11.2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015r. poz. 783 z późn. zm.), opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji postępowania sądowego. Pojęcie to należy interpretować zgodnie z zakresem określonym w art. 1 ustawy z dnia 17.11.1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014r. poz. 101 z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem do zakresu pojęciowego postępowania sądowego zalicza się m. in. postępowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego. Te natomiast, wg systematyki kodeksu dzieli się na postępowanie: procesowe, nieprocesowe, przed sądem polubownym, w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, zabezpieczające, egzekucyjne, w sprawach z elementem zagranicznym.

Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komorników na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia „postępowania sądowego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Niemniej jednak, należy zauważyć, iż ustawa o opłacie skarbowej oprócz wskazania co podlega o opłacie skarbowej (*złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym*) reguluje także to, kiedy tę opłatę należy wnieść (*obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2).*

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej wyraźnie wskazuje, iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ograniczony jest do przypadków złożenia pełnomocnictwa w sądzie, organie administracji publicznej lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Nie ulega wątpliwości, iż w obowiązującym stanie prawnym komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych ww. przepisie (nie jest ani sądem ani organem administracji publicznej).

Stąd też należy uznać, iż złożenie komornikowi sądowemu, prowadzącemu postępowanie egzekucyjne w trybie Kodeksu postępowania cywilnego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii nie będzie podlegało opłacie skarbowej.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o stan faktyczny (zdarzenie przyszłe) przedstawiony we wniosku i przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia tego wniosku.

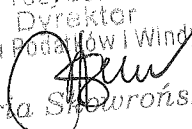
Po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem Prezydenta Miasta Torunia, na adres: Wydział Podatków i Windykacji Urzędu Miasta Torunia, ul. Grudziądzka 126B, 87-100 Toruń.

Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Torunia do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o treści wydanej interpretacji.

Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzielił, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Z up. Prezydenta Miasta
Dyrektor
Wydziału Podatków i Windykacji

Maria Skowrońska